

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΟΣ

ΜΙΑ ΝΕΑΝΙΚΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ

Γά δυστυχισμένα χρόνια της ζωής του Ντούτσε. Δημοδιδάσκαλος σε μία μικρή πόλη της Ριβιέρας. Η μανία του με τα βιβλία και το ατημέλητο ντύσιμό του. Η ώραία και φιλάρεσκη Τζιοβάννα. Οι δύο κομφέι κι' ώραίει αξιωματικί.

Ο Μουσσολίνι, ο δικτάτωρ της Ιταλίας, πρὶν γίνει μιά από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες της εποχής μας, πέρασε πολλά χρόνια σκληρᾶς βιοπάλης, και γιά νά ζήση, αναγκάστηκε νά ἐξασκήσῃ πολλά ἐπαγγέλματα, γιά τὰ ὅποια δὲν αἰσθανότανε καμμίαν ἐφευριστή κλίση, γιά νά κερδίσῃ τὸ ψωμί του.

Σὲ μιά μικρὴ πόλιν της Ριβιέρας, ζοῦν ἀκόμα πολλοὶ παλαιοὶ φίλοι τοῦ Μουσσολίνι, πού τὸν θυμοῦνται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ὁ σημερινὸς ἀπόλυτος ἀρχὼν της Ιταλίας ἦταν ἕνας ἀπλὸς δημοδιδάσκαλος, ὑποχρεωμένος νά διδάσκῃ στοὺς μικροὺς μαθητάς του, με μισθὸ ἐξῆταν λιρῆτες τὸ μῆνα, τὴν ὥραϊα και ποιητικὴ γλῶσσα τοῦ Δάσχη.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς αὐτοῦ φίλους τοῦ Ντούτσε, δικηγόρος σήμερα, ἀφηγήθηκε τελευταίως στὸν συντάκτη μιάς ἐφημερίδος της Βιέννης τὶς ἐντυπώσεις πού τοῦ ἄφησε ἡ ἐπαφὴ του με τὸν Μουσσολίνι.

—Ο Μπενίτο, —εἶπε, —πῆρε δῖπλωμα διδασκάλου στὴν Ἑλβετία... Κυριώτερο χαρακτηριστικὸ πού ἦταν ἀνάκαθεν ἡ θιβλιοναμία του, πού ἀγγίζει τὰ ὅρια της τρέλλας... Μά τα βιβλία βριγχιζάν ἀκριβὰ και γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ Μουσσολίνι δὲν εἶχε ποτὲ δεκάρα στὴν τσέπη του.

»Μιά μέρα, ἐνὼ ὄλη ἡ τακτικὴ παρέα καθόμαστε στὸν πάγκο ἐνὸς μικροῦ κήπου και συζητούσαμε γιά διάφορα ζητήματα, πολιτικά ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μάς πλησίασε ἕνας ζητιάνος και μᾶς ζήτησε ἐλεημοσύνη. "Ὀλοὶ τοῦ δώσαμε κάτι." Ἐβαλε και ὁ Μουσσολίνι τὸ χέρι του στὴν τσέπη... γιά νά τὸ βγάλῃ ἀδειανό!

»Θά ἤθελα νά σοῦ δώσω κ' ἐγὼ κάτι, —εἶπε περίλυπος στὸ ζητιάνο, —δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχω πεντάρα ἐπάνω μου... και φαντάζομαι ὅτι πολὺ σύντομα θά βρεθῶ και γὼ στὴ δικὴ σου ἀπέλπιστικὴ θέα!...»

Καὶ αὐτὴ ἀκριβὺς ἡ μανία τοῦ Μουσσολίνι νά διαθέτῃ ὅλα τὰ χρήματά του γιά τὴν ἀγορὰ βιβλίων—ἀντὶ νά φροντίζῃ νά πάρῃ και κανένα ζευγαίρι παπούτσια ἢ ἕνα καινούργιο κοστούμι ροῦχα—ἔγινε ἀφορμὴ νά γνωρίσῃ ὁ νεαρὸς δημοδιδάσκαλος μιά ὑλιβερὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια με κάποιαν ὡμορφὴ κοπέλλα. Ὁ δικηγόρος, γιά τὸν ὁποῖο σὰς μιλήσαμε παραπάνω, ἔδωσε στὸν Αὐστριακὸ δημοσιογράφου ἀρκετὲς ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιά τὸ νεανικὸ αὐτὸ εἰδύλλιο τοῦ Ντούτσε. Ἀπὸ τὶς πληροφορίες αὐτῆς, μπορούμε ν' ἀναπαραστήσουμε ὀλόκληρην τὴν αἰσθηματικὴν ἱστορίαν τοῦ Μουσσολίνι.

Ἡ Τζιοβάννα ἦταν τ' ὠραιότερο κορίτσι της μικρῆς πόλεως, στὴν ὁποία ἔμενε τότε ὁ Μουσσολίνι, με τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοδιδασκάλου. Ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ τόπου ἦσαν τρελλά ἐρωτευμένα μαζί της. Καὶ ὅταν ἡ Τζιοβάννα περνοῦσε, περὶφανεη και λυγερῇ, ἀπὸ τὴν κεντρικὴν πλατεία, μ' ἕνα κατακόκκινον σάλι ριγμένο στοὺς ὤμους της και μ' ἕνα ἄλκιο τριαντάφυλλο τοποθετημένον πάντοτε στὸ αὐτὴ της, ἡ γυναίκα ἐκτριγνιζάν ἀπὸ τὴν χλιεῖα τους, οἱ νέοι κοκκινίζαν ἀπὸ τὴν παραγή τους και οἱ ἠλικιωμένοι περιορίζονταν νά... θαρμυαστενάζουον, κουνώντας μελαγχολικά τὸ κεφάλι τους...

Ἡ Τζιοβάννα εἶχε δεχτῆ ὡς τότε, ὅπως ἦταν ἐπιβμένο, ἀπειρες προτάσεις γάμου, και ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερος κτηματίες της περιφέρειας.

Ὅστόσο, δὲν ἀποφάσιζε νά παντρευτῆ... Τῆς ἄρεσε μήπως νά θασανίζῃ τοὺς ἀνδρες; Ἡ μήπως περιμενε τὸ πριγκιπόπουλο τοῦ παραμυθίου, τὸν Ἰππότη πού θά τὴν ἔπαρνε μαζί του στὸ ἄλλο του, γιά νά τὴν μεταφέρῃ σ' ἕνα ἐξωτικὸ βασίλειο και νά τὴν ἀνεβάσῃ σ' ἕνα θρόνο;... Ὅτε τὸ ἔνα, ὅτε τὸ ἄλλο δὲν συνέβαινε στὴν προκειμένη περίπτωσι.

Ἡ Τζιοβάννα δὲν πρόσεχε τοὺς ἀνδρες γιά τὸν ἀπλούστατο λόγο, ὅτι ἦταν τρελλά, πα-

ράφορα ἐρωτευμένη... Καὶ ὁ τυχερός, πού κατάρθωσε νά κατακτήσῃ τὴν κορδιὰ της ὠραίας αὐτῆς κοπέλλας, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Μπενίτο Μουσσολίνι!...

Ὁ αὐστηρὸς και μελαγχολικὸς διδάσκαλος εἶχε προξενήσει ζαηρὴ ἐντύπωσι στὴν εὐθυμὴ και πεπαχὴ Τζιοβάννα. Ἡ νεράιδα της πόλεως εἶχεν ἀγαπήσει τὸν κακοτυμένον ἐκείνον νέο, πού παντὲς ἐπειδὴ ὁ Μουσσολίνι δὲν τὴν πρόσεξε ποτὲ. Ἡ Τζιοβάννα, μαθημένη νά θλέτῃ ὄλους τοὺς ἀνδρες νά στέκωνται ἐκστατικοὶ στὸ πέρασμα της και νά γυρνοῦν τὸ κεφάλι τους γιά νά τὴν παρακολούθησουον, παραξενεύτηκε στὴν ἀρχὴ ὅταν εἶδε πὸς ὁ Μπενίτο δὲν τῆς ἔδινε καμμίαν σημασία. Καὶ, ἀπὸ μιά γυναικεία φιλαρέσκεια, ζήτησε νά προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ του. Δὲν δυσκολεύτηκε νά τὸ κατορθώσῃ αὐτό, γιὰτὸ Μουσσολίνι, παρ' ὄλη τὴν σοβαρότητά του, δὲν ἦταν ἀδιάφορος πρὸς τὰ θέληγτρα τοῦ ὠραίου φύλου...

Μά ἡ Τζιοβάννα ἔπεσε, στὸ τέλος, στὴν παγίδα πού εἶχε στήσει γιά τὸν ἀκατάδεχτο δημοδιδάσκαλο... Ἀγάπησε δηλαδή τὸ Μουσσολίνι με τὰ ὠσατά της. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Μπενίτο κολακεύτηκε γιά τὴν προτίμησι πού τοῦ ἔδειξε ἡ ὡμορφότερη κοπέλλα τοῦ τόπου και φρόντισε νά τῆς ἀναποδώσῃ τὸν ἐρωτὰ της με τὴν ἴδια θερμὴ και παραφορὰ...

Ἡσαν εὐτυχισμένοι κ' οἱ δύο... Ἄλλ' ἂν ἡ Τζιοβάννα χαίροταν τὴν ἀγάπῃ της με μιά νεανικὴ φμερμηνοσία, ὁ Μουσσολίνι συλλογιζότανε συχνὰ τὸ μέλλον με κάποιαν ἀόριστη ἀνησυχία...

—Τί θά γίνουμε, Τζιοβάννα; ρωτοῦσε τὴ φίλη του. Ἐγὼ εἶμαι φτωχός, και δὲν διαθλέτω καμμίαν πιθανότητα νά καλυτέρῃ ἡ θέσι μου... Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νά σὲ πάρω γυναικα, ἐκτός ἂν ἀποφασίσῃς νά περάσῃς μαζί μου μιά ζῶλη πολὺ περιορισμένη, χωρὶς λούσα και περὶττες πολυτέλειες!...

—Τὸ μόνο πού μ' ἐνδιαφέρει αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶνε ὅτι σ' ἀγαπῶ! τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Τζιοβάννα. Σ' ἀγαπῶ, Μπενίτο, και δὲν θέλω νά σὲ χάσω! Ὅλα τ' ἄλλα, μοῦ εἶνε ἀδιάφορα!

Ὁ Μουσσολίνι ἔσφιγγε τότε με συγκίνηση στὴν ἀγκυαλιὰ του τὸ «θηγαυρό» του, λησμονώντας ὅτι τὰ παπούτσια του ἦσαν τρώπια και οἱ ἀγκῶνες του κόντευαν νά βγοῦν ἀπὸ τὸ σακκάκι του!...

Οἱ ὄρκοι ὅμως, και ἡ ὑποσχέσις της Τζιοβάννας θάσταζαν ὅσο συνήθως διακοῦν ὄλοι οἱ ὄρκοι τῶν γυναικῶν... Ἐκταν δηλαδὴ φτερά με τὴν πρώτη ἀσήμαντη ἐκκαιρία.

Ἐνα πρωί, δύο νεαροὶ, ὠραίοι και κομπουτυμένοι—ἀξιοματικοὶ ἐγκατεστάθηκαν στὴ μικρὴ πόλιν. Ἡ ἀφιξι τῶν δύο αὐτῶν λεοντιδέων ἀναστάωσε ὅπως ἕνα ἐπιβμένο, τὴν καρδιὰ ὄλων τῶν κοριτσιῶν... Μά και οἱ ἀξιοματικοὶ δὲν ἄφησαν νά πάη χαμένος ὁ καιρὸς τους. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μονάχας μέρες, ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς κατάρθωνε νά ἐξολογήσῃ τὴν Ζαίρα, τὴν πιὸ ἀχώριστὴ φίλη της Τζιοβάννας.

Ἡ Ζαίρα ἦταν, φυσικά, περὶφανεη γιά τὴν κατακτῆσι της. Καὶ ἐξεθείαζε τόσο πολὺ στὴν Τζιοβάννα τὸν ἀξιοματικὸ της, ὥστε τὴν ἔκανε στὸ τέλος νά ἀρχίσῃ νά συγκρινῆ τὸν λεοντιδέα με τὸν νεαρὸ δημοδιδάσκαλο...

Καὶ ἡ σύγκρισι αὐτὴ δὲν σάθηκε διόλου εὐνοικί γιά τὸν Μουσσολίνι.

Ἡ Τζιοβάννα ἀναγκάστηκε τότε νά διολογήσῃ στὸν ἑαυτὸ της ὅτι ὁ Μπενίτο ἦταν ἀδικαιολόγητος ἐροβειντας ὄλα τὰ λεπτά του σὲ θιβλία, ἐνὼ θά μπορούσε νά περιποιηθῆ περισσότερο τὴν περιβολὴ του.

—Ἐκείνο πού μοῦ χρειάζεται σήμερα, —τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Μουσσολίνι, ὅταν ἡ Τζιοβάννα ἀποφάσιζε νά τοῦ κἀνῃ μερικὲς δειλές παρατηρήσεις γιά τὸ ἀτημέλητο νύσι-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξύ τριῶν φοιτητῶν:

—'Εγώ προτείνω, φίλοι μου, νὰ παντρευτοῦμε τρεῖς ἀδερφούς;
—Γιατί;
—Γιατί ἔτσι, κ' οἱ τρεῖς μας ἐνωμένοι, θὰ μπορέσουμε νὰ ἀ-
μυνθούμε ἐπιτυχῶς στὸν πόλεμο ποὺ θὰ μάς κἀνῆ ἡ θεθερά μας!

Ἄλλος γιὰ τὸν ἄλλο.—Μὰ, κυρία μου, ἂν σὰς πονεῖ τὸ στομάχι σας, σείς φταίτε. Σὰς εἶπα χίλιες φορές νὰ μασητέ, νὰ μασητέ καλὰ τὸ φαγὶ σας. Κι' ἐπιτέλους, δὲν μοῦ λέτε, γιατί νομίζετε πὼς ὁ Θεὸς σὰς ἔδωσε τὰ δόντια σας;

Ἡ ἄρρωστη.—'Εχετε λάθος, γιαντρή μου. Τὰ δόντια μου δὲν μοῦ τᾶδωσε ὁ Θεός... Τ' ἄγώρασα!

Διὰ λόγους μεταξύ φιλενάδων:

—Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ πιστεύω ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες χαρίζουν τὴν εὐτυχία τὰ στήτια τους. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι τὴν προσφέρουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο ὁ καθένας.

—Πῶς συμβαίνει αὐτό;

—'Α, εἶνε ἀπλούστατο: Ἄλλοι χαρίζουν τὴν εὐτυχία μὲ τὴν παρουσία τους κ' ἄλλοι μὲ τὴν ἀπουσία τους!

—Τί κάνει ὁ φίλος σου ὁ τραπεζίτης ποὺ ἐπώχουσε;

—'Εγινε συγγραφεύς.

—'Α, καταλαβαῖνα! Βάληκε νὰ καταστρέψῃ τὰ χαρτῖα, ἐπειδὴ αὐτὰ τὸν καταστρέψανε!

Ὁ διδάσκαλος.—Πῦτε εἶνε κατάλληλος καιρὸς νὰ κό-
βουμε μῆλα;

Ὁ μαθητὴς (μὲ κάποιον διαταγμὸν).—'Όταν λείπει ὁ περι-
βολάρης!

Ὁ γιαντρός.—Καὶ ντυθήσατε στὰ σφυρά:

Ἡ νεόπλουτος.—'Όχι! Στὴν πλατεῖα Συντάγματος!

Σκέψεις νεκροθάπτου:

—'Αν οἱ ἄνθρωποι ἴσαν διπλάσιοι στὸ μᾶκρος, θὰ κερδίζατε
διπλάσια ἀπ' ὅσα κερδίζουμε τώρα.

Σκέψεις φιλαργύρου:

—'Τί κρίμα νὰ μὴν εἶμαι κοντός. Θὰ μοῦ στοιχίζανε λιγώτερο
τὰ ροχὰ μου!...

μό του.—εἶνε νὰ μάθω ὅσο τὸ δυνατὸ πρὸς πολλὰ πράγματα, ν'
ἀποκτήσω γνώσεις...

—Μπορεῖς, ὅμως, καὶ νὰ εἶσαι πρὸ καλοντυμένος, πρὸ εὐπα-
ρουσίαστος! τοῦ παρατήρησε ἡ Τζιοθᾶνα.

—Δὲν πᾶω περὶ γιὰ γαμπρός, ἀπάντησε ὁ Μπενίτο, ἀφοῦ κα-
τάρθωσα νὰ βρῶ κιόλας τὴ συντρόφισσα τῆς ζωῆς μου...

—Ναί, δὲν σοῦ λέω, ψιθύρισε ἡ Τζιοθᾶνα μὲ φανερὴ δυσφο-
ρία. Ὅστόσο...

Μὰ ἡ Τζιοθᾶνα δὲν ἀποτελεῖσε τὴ φράση τῆς...

τὴν ἐπομένη, ὁ Μουσοσλίν δὲν δυσκολεύτηκε νὰ προσέξῃ
ὅτι ἡ φίλη του ἴταν ψυχρὴ καὶ ἐπιφωλακτικὴ ἀπέναντί του.

—Τί σοῦ συμβαίνει, Τζιοθᾶνα; τὴν ρώτησε, ἀνήσυχος.

—Τίποτα, τίποτα... ἀποκρίθηκε ἔκείνη.

Ὁ Μπενίτο, ὅμως, δὲν ἄργησε νὰ μᾶθῃ τὴν ἀφορμὴ τῆς δυ-
σαρέσκειας τῆς φίλης του. Ἐπειδὴ ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Τζιοθᾶ-
να τὸν πληροφοροῦσε μὲ χαμηλωμένα μάτια, —ἀλλὰ μὲ φωνὴ
ποῦ μαρτυροῦσε ὅτι ἡ ἀπόφασίς τῆς ἴταν ὀριστικὴ καὶ ἀμετά-
κλητη, —πὼς ἔπρεπε νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὴν λησμονήσῃ...

—'Αγαπῶ, Μπενίτο, ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀξιοματικούς. Ὁ νέος
αὐτὸς μὲ κατέκτησε χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Φταῖς, ὅμως, καὶ σὺ
γι' αὐτό... Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ μὴν εἶσαι περισσότερο καλοντυ-
μένος, νὰ μὴν περιποιησῇ περισσότερο τὸν ἑαυτὸ σου;... Μιὰ
γυναικίαν ντρεπεται νὰ βγῆ μαζί σου ἔξω...

Ὁ Μουσοσλίν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του—καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

Καταλάβαινε πὼς ἡ φίλη του εἶνε δική του ὡς ἕνα σημεῖο. Μὰ
ὁ περιήφανος χαρακτὴρ του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ὑποταχθῆ ὅτις
ιδιοτροπίες μιᾶς γυναικίνας. Ἄγαποῦσε τὴν Τζιοθᾶνα... Ὁ χω-
ρισμὸς αὐτὸς τοῦ στοιχίσει πολὺ. Ὅστόσο, ὁ Μουσοσλίν προτι-
μοῦσε νὰ χάσῃ τὴ φίλη του καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὴ μόρφωσί
του, προαισθανόμενος ἴσως ἀπὸ τότε τὸν μεγάλο ἱστορικὸ ρόλο
ποῦ θὰ ἔπαιζε μιὰ μέρα...

Καὶ ὁ Μουσοσλίν ἔφυγε ἀπὸ τὴν μικρὴ πόλιν τῆς Ριβιέρης, μὲ
τὴν καρδιά σπαραγμένη, ἀλλὰ ἀποφασισμένος νὰ μὴ λοξοδρο-
μῆσῃ ἀπὸ τὴν κατεθυνησὶ ποὺ γάρῃε.

Σήμερα, ὅσπερ ἀπὸ πολλὰ χρόνια σκληρῶν ἀγῶνων, ὁ
Μουσοσλίν εἶνε ὁ Ντουστέ!...

Ὅσο γιὰ τὴν Τζιοθᾶνα, ἡ ὁποία ζῆ ἀκόμα, χωρὶς νὰ δια-
τηρῆ θέβαινα τίποτα ἀπὸ τὴν περασμένη τῆς ὡμορφιά, ἐξακο-
λουθεῖ νὰ διευθύνῃ τὸ καπελάκιου ποῦ τῆς ἀνοίει ὁ φίλος τῆς
ὁ ἀξιοματικός...γιὰ νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ ὅταν ἀναγκάσῃκε νὰ
τὴν ἐγκαταλείψῃ,—καὶ νὰ χτυπᾷ τὸ κεφάλι τῆς γιὰ τὴν τρέλλα
ποῦ ἔκανε ν' ἀφήσῃ τὸ φτωχὸ καὶ κακοτυμένον δημοδιδάσκαλο
νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

Κι' ὁ Λάζαρος ἔκείνος, ποῦ πάλαι ἀνεστήθη,
—δὲν ξέρουμε γιὰ τοῦτο ἐάν εὐχαριστήθη—
μὰ γὰ, ποῦ ν' ἀμφιβάλλω δι' ὅλα ἐγενήθηκα,
γιὰ τὴν ἀνάστασί του στ' ἀλήθεια τὸν λυπήθηκα.

'Εφ' ὅσον ζῶ καὶ ὅσο ἐδῶ κι' ἂν τυραννοῦμαι,
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν παθαίνω στὸν κόσμον τὸν χαζὸ,
τὸ θάνατο δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιὰτί φοβοῦμαι,
καὶ νὰ σὰς πῶ μ' ἀρέσει καλύτερα νὰ ζῶ.

'Ἄλλ' ὅταν τέλος πάντων, μιὰ μέρα θὰ πεθᾶνω,
ἀς γίνῃ ὅ,τι θέλῃ ὁ κόσμος ὁ ἐπίτανο,
κι' ὅταν ἡ παρουσία θὰ ἔρθῃ ἡ δευτέρα,
ὁ διάβολος θὰ πάρῃ καὶ μίαν καὶ πατέρα,
ἔκείνου τοῦ ἀτόμου, ὅπου θὰ τοῦ καπνίσῃ,
νάρθῃ ἀπὸ τὸν τάφο καὶ μίαν νὰ ζυπνήσῃ!

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

'Α! ἤρθε τὸ τέλος πάντων, καλὴ Πρωταπριλιά;
μωρὲ καὶ τί μοῦ γένεσαι;...
Μὰ δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, ποιά ἡ αἰτία; Ποιά;
ποῦ κάθε χρόνον φαίνεσαι;

'Εμεῖς δὸ πέρα ὅλοι μας, πολὺ σὲ λαχταροῦμε
τόσο πολὺ μὲς ἄρεσε;
ποῦ κάθε μῆνα ψάχνουμε καὶ μέρα νὰ σὲ θροῦμε
μὲς στὴν καρδιά...μὰς θάρεσε.

Τώρα θὰ χαίρεσαι γι' αὐτὸ θὰ διπλοκαμαρώνῃς;
ποῦ φέρνεις δὸ τὴν ἀνοίει,
κι' ὅλους μας μὲ τὰ ἄνη σου, καὶ μυρωδιές μυρώνεις;
καὶ φέρνεις σὲ κατάνου.

Καλὲ, μὴ σεκλητίζεσαι...γιὰ τὴν πολλὴ λατρεία μας;
καί...σοῦ κοποῦν τὰ στήματα!...
Σὲ θέλουμε παντοτινά... διὰ τὴν εὐκολία μας...
νὰ λέμε πάντα...ψέμματα!...

ΠΡΟΣ ΜΕΘΥΣION

Κι' ἂν δουλεύεις σάν χαμᾶλης νὰ προκόψῃς δὲν σ' ἀφίνει
τί σὲ ὠφελεῖ αὐτό; κακομοίρη τὸ πιστό!...

... ΚΟΨΙΜΑΤΑ ! ! !

Κόβουν στὸ Ὑπουργεῖον καὶ ἐξεκοιλιάζουν
τῶν Οἰκονομικῶν μὲ μιὰ μαχαίριαν
κόβουν καὶ περικόβουν καὶ περικόβουν
τὸν προϋπολογισμόν. καὶ ἔτσι πᾶμε φίναν,

Κόβουν μὲ τὰ μαχαίριαν καί, ὅπερ σπουδαιότερον,
μέσα στὰ καπηλειὰ, μὰς κόβει καὶ ἡ πείνα!

ΒΑΓΙΑ

Λάζαρε, κύρ Λάζαρε, μὲ τὸ αὐτοκίνητο;
ποῦ σὲ σαθανώσανε Εἶνε τεμπηλὴ ἐκεῖ,
καὶ στὴ γῆ σὲ χώσανε. σὲ ὅσους ἔχουν κάποια θέσι:

Λάζαρε, κύρ Λάζαρε, ἔχουν πέρασι τὰ μέσα;
ποῦ σὲ ἀναστήσανε καὶ νὰ ζῆς σ' ἄφισανε
δὲν μὰς λὲς παρακαλῶ; καὶ ὁ καθέννας πατριώτης
—Σὺ ποῦ εἶδες καὶ τὰ δυὸ— τρῶει, πίνει, κατοικεῖ
Γῆς καὶ Οὐρανοῦ τὸ θιῶ— σ' ἔθνος ἀσυγκίνητο;

ποῦν' τὸ γλεντὶ πρὸ καλὸ; Καλὲ...σάν ν' ἀδημονῆς,
Εἶνε καὶ ἐκεῖ ψευτιά; δι' αὐτὰς τὰς ἐρωτησείας;
προσποησίεις, κομπλιμάν; καὶ ἀντὶ νάχῃς χαρὰ
εὐγενεῖς, ἀριστοκράτες; τὸ ζωντανέψες... σὺ κλαῖς...
καὶ τὰ τζᾶκια θριαμβεύουν; τί νὰ πῆ γι' αὐτὸ κανεῖς!;

ἔξερριζοῦν καὶ τ' αὐτιά; Λάζαρέ ἰου...φουκαρά...
ἔχουνε καφὲ ἀμᾶν; δὲν θὰ ἠθελες νὰ ζήσης!
φωταψίες καὶ παράτες; γιὰ νὰ μὴν τὰ ξανακίθῃς
ἀποτσιγαρά μαζεῖουν; τὰ παράξεννα τῆς γῆς...

Στὸν παράδεισόν μας μέσα. Τὸ 'νοῦσα...μὴ μοῦ τὸ λές.
κόβει κάθε εἰς ἱππότης, Κι' αἴτε χώ' τὴ μοῦρη σου
μέσα στὸ κιθούρι σου!...